

„Ieși pe urmele turmei”

(Articol trimis)

Eram convertit. Isus era Mântuitorul meu. În sângele Lui prețios găsisem iertarea păcatelor mele și pace pentru conștiința mea. Nu mai trebuia să mă tem de moarte, plata păcatului. Isus a purtat pedeapsa pentru mine, a plătit toată vina mea. Eram în siguranță față de judecata teribilă care urmează păcatului. Inima mea era acum departe de lucrurile deșarte și zadarnice ale lumii. Ele nu-mi aduseseră niciodată satisfacție, iar după ce m-am convertit la Isus, doream să trăiesc pentru Mântuitorul meu și să-mi dedic toată puterea și timpul în slujba Lui.

Câte ocazii mi s-au ivit să lucrez cu sânguință pentru El și să-I dovedesc recunoștința mea! Am înființat o școală duminicală, căreia m-am dedicat cu devotament. Am făcut parte din două coruri și nu am lipsit niciodată de la întâlnirile clubului de tineret. Astfel, fiecare minut din timpul meu liber era ocupat până târziu în noapte. Nu mă gândeam la liniște și la reculegerea sufletului înaintea Domnului. De unde aș fi putut să-mi fac timp pentru aceasta?

Dar, vai, a trebuit să aflu că mă aflu pe un drum care mă făcea nefericit. În ciuda tuturor activităților mele pentru Domnul, inima mea nu găsea satisfacție interioară. Nu mă bucura fericirea de nedescris a unei oi a lui Hristos, despre care cântam atât de des la școala duminicală. Ce puteau însemna oare cuvintele: „Oile *Mele* ascultă glasul *Meu*”? Ele exprimau o relație personală, profundă, a oii cu Păstorul cel bun, care îmi era străină până atunci.

Simțeam un gol chinuitor în interiorul meu și căutam alte cercuri de credincioși. Poate că le puteam afla secretul fericirii. Dar, oricât de multe adunări am vizitat și oricât de multe denumiri diferite ale credincioșilor am cunoscut, nu am găsit ceea ce tânjea inima mea; starea mea interioară a rămas aceeași. În cele din urmă, nu mai puteam să mă bucur din toată inima de mântuirea mea și îmi spuneam mereu: trebuie să existe ceva „mai bun”!

În cele din urmă, m-am destăinuit în fața fraților cu care eram în legătură. Ei nu voiau să audă că ar trebui să existe ceva ce ei nu cunoșteau sau nu realizaseră.

„Sunteți fericiți?”, i-am întrebat.

„Da”, a fost răspunsul.

„Atunci nu sunt convertit!”, am strigat.

Un lucru era cert: dacă ei erau fericiți, complet fericiți cu ceea ce aveau, atunci mie îmi lipsea fundamentul corect. Nu puteam fi convertit și mă dedicasem ani de zile unei iluzii. Ei m-au asigurat însă că nu era cazul, căci eram cu adevărat convertit, și au încercat să mă consoleze cât au putut, spunându-mi că pe pământ nu se găsește pace, ci trebuie să luptăm până ajungem în casa Tatălui de sus. Trebuia să le dau dreptate. Dar atunci ce însemnau cuvintele: „Oile *Mele* ascultă glasul *Meu*”? —

Și mai nefericit decât când venisem, m-am retras din cercul acestor frați și surori, hotărând să nu mai frecventez adunările creștine, ci să-mi petrec duminicile în liniște, acasă, împreună cu soția mea (mă căsătorisem în acea perioadă).

S-a întâmplat ca, în micul oraș care urma să devină casa noastră, să nu găsim, în mod ciudat, nicio locuință, cu excepția unei case în care se aduna un grup de credincioși. Soția mea, care avusese experiențe similare cu ale mele, era de aceeași părere cu mine că nu mai voiam să participăm la nicio adunare, și cu atât mai puțin la cea care se ținea în casa noastră, pentru că

știam că acești credincioși erau în general priviți cu neîncredere. Cât de urât era chiar și numai numele editorului scrierilor citite și răspândite de acești oameni! Eu însumi, de teamă să nu fiu influențat, am pus deoparte, fără să le citesc, cărțile și scrierile acestei comunități!

Și totuși, Dumnezeu era cel care ne-a condus aici.

Timp de luni de zile am rămas fideli hotărârii noastre de a petrece duminicile în liniște, acasă, deși sufletul nostru suferea de lipsuri și acest lucru era cu atât mai evident cu cât cântările vesele ale celor adunați jos ne ajungeau la urechi.

În cele din urmă, soția mea nu a mai putut rezista. „Nu mai suport”, a spus ea într-o duminică, plângând amar, „trebuie să cobor și să văd ce fac cei de jos. Când aud cântările, nu pot să nu cred că oamenii care se adună aici trebuie să fie foarte fericiți”.

Așa că a plecat. Am urmat-o într-una din duminicile următoare, după o scurtă convingere, și m-am așezat în spatele ultimului rând de bănci. În timpul sărbătorii de frângere a pâinii mi-am spus că era cam la fel ca la ceilalți credincioși. Nu am observat nimic cu adevărat nou, până când, la sfârșit, s-au distribuit cutiuțele pentru donații. Și eu mi-am scos portofelul pentru a pune ceva. Dar cutia nu mi-a fost dată. Un frate a luat-o din fața mea, împiedicându-mă să-mi aduc contribuția. Acest lucru m-a supărat. Mândria mea a fost rănită și mi-am spus: Nu te mai duci niciodată în locul acesta!

Cu inima nefericită, m-am gândit acasă la desfășurarea dimineții de duminică. Experiența trăită îmi ocupa mereu gândurile. Și brusc mi-am spus: Oamenii au de fapt dreptate; ei nu vor banii tăi, ei vor inima ta. Astfel, lucrurile au căpătat dintr-o dată o cu totul altă perspectivă. Gândul m-a liniștit atât de mult, încât am decis să mă duc și după-amiaza. În cadrul adunării de după-amiază s-a cântat o cântare care mi-a atins profund inima:

O, unde văd doar o pustie,
O țară-n care-i secetă,
O mare de nisip întinsă,
În care nu-i nici un izvor,
El, Dumnezeu, mă răcorește
Cu apă vie necurmat!
El îmi oferă-nviorare
Din ape care n-au sfârșit. *Și așa mai departe.*

Când am ajuns la ultima strofă, „Acolo-n binecuvântarea, / În care voi sosi din depărtare, / Nu un Dumnezeu *străin* mă va întâmpina / Căci El e Dumnezeu și Tatăl meu”, am ascultat cu atenție. Acestea erau cuvinte pentru mine. Nu, nu aveam de-a face cu un Dumnezeu *străin*. Am simțit instinctiv: acum trebuia să vină ceea ce îmi doream atât de mult, aici aveam să găsesc ceea ce îmi lipsise atât de mult. Nu puteam să nu am impresia că aici suflă un alt vânt decât cel pe care îl respirasem până atunci. Un spirit de pace și bucurie unea inimile, și așteptam cu nerăbdare predica care urma să vină. Un frate a vorbit despre Deuteronomul 8, în special despre pasajul: „El te-a smerit și te-a lăsat să flămânzești și te-a hrănit cu mana pe care n-o cunoscuseși ... ca să-ți arate că omul nu trăiește numai cu pâine, ci omul trăiește cu orice iese din gura DOMNULUI.”

Cel care vorbea nu era un orator experimentat, dar cât de clar îmi vorbeau cuvintele lui! Da, pentru a găsi pășune, pentru a mă „hrăni cu mana pe care nu o cunoșteam”, Domnul m-a lăsat să flămânzez și să sufăr o vreme. Acum puteam mânca pâinea care îmi hrănea sufletul. Simțeam că aici era Însuși Păstorul cel bun în mijlocul turmei Sale, pentru a o așeza pe pășuni verzi și a o conduce la ape proaspete; și oile Sale auzeau *glasul Lui*. Prezența Lui era simțită și

îndrepta inimile spre mulțumire și închinare. Acum înțelegeam pe deplin semnificația cuvintelor: „Oile *Mele* ascultă glasul *Meu*”.

O, binecuvântat loc de separare, unde, detașat de instituirile oamenilor, te vezi condus numai la El, care, ca și Cap glorios al Trupului Său, hrănește și îngrijește mădulele Sale aici jos și locuiește în mijlocul celor doi sau trei adunați în Numele *Său*!

Titlul original: „Gehe hinaus, den Spuren der Herde nach!”

Sursa: *Botschafter des Heils in Christo*, Anul 76, 1928, pag. 215-220.